

Люблю я свою Україну,
Як матір, як неньку, люблю.
Ношу мов під серцем калину,
Що квітне у ріднім краю.

(В.Матвієнко «Люблю я свою Україну»)

ВОЛОДИМИР МАТВІЄНКО:

БЕЗ ЗАЙВОГО ПАФОСУ МОЖУ СКАЗАТИ: МНОЮ КЕРУВАВ І КЕРУЄ ПАТРІОТИЗМ

Божественна сутність людської природи не потребує жодних обґрунтувань. Вона очевидна: як морські глибини, як космос чи вогонь. А Святе Письмо однозначно стверджує, що людина створена за образом і подобою Божою. Але чи багато людей замислилося над цими словами? Який образ? У чому подоба? Звичайно — в унікальності. Як сказав Василь Симоненко:

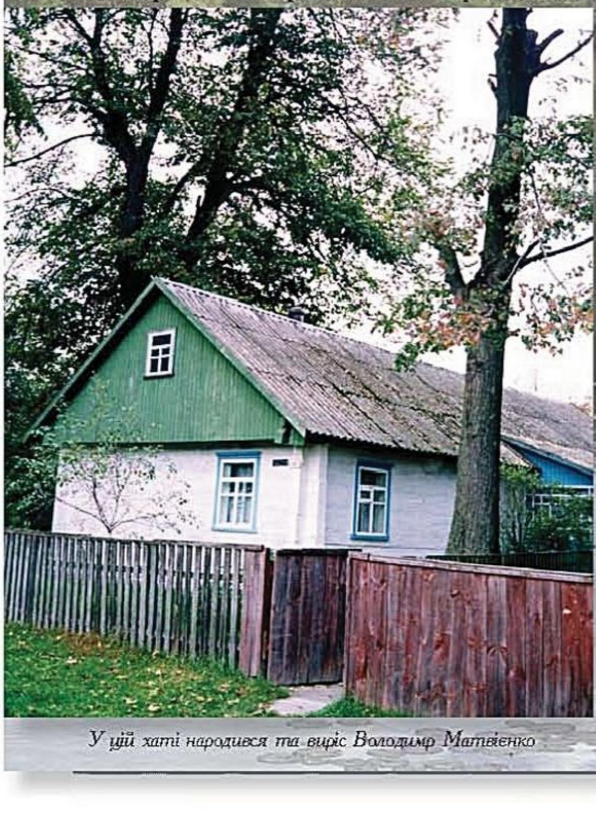
... знаєш, що ти — людина?
Ти знаєш про це чи ні?
Усмішка твоя — єдина,
Мука твоя — єдина,
Очі твої — одні.

А також Творець подарував нам безсмертя душі, здатність розпізнавати добро і зло та можливість і потребу творити.

Сьогодні ми говоритимемо про унікальну особистість: гуманіста, мислителя, державного діяча і творця **Володимира Павловича Матвієнка.** Не можна одним словом, реченням чи складним періодом описати всю велич цієї Людини та її здобутки.

Важко уявити, шановні читачі, що таке 25 років очолювати найпотужнішу фінансову установу України — Промінвестбанк. За цей час змінилося близько 20 урядів. У непрості роки становлення України Банк фінансово забезпечив розвиток провідних галузей виробництва, фінансував найскладніші проекти держави, отримав світове визнання.

Володимир Матвієнко — Герой України, перший Голова Правління Національного банку України, ініціатор створення незалежної банківської системи нашої держави, організатор впровадження національної валюти, фінансист зі світовим ім'ям, вчений, кавалер численних державних та громадських нагород, а також

У цій хаті народився та виріс Володимир Матвієнко

Заслужений діяч мистецтв України, народний поет — пісняр із надзвичайно чутливою та музичною душею — народився 5 січня 1938 року в селі Білка Коростенського району Житомирської області.

Що таке 38-й рік відомо кожному нашому землякові, який хоч трохи цікавився новітньою історією України. Кого не вбив голод 33-го, добивали репресії 37-го та 38-го. Володимир Матвієнко свого репресованого батька Павла пам'ятає тільки зі спогадів рідних. А як жилося сім'ї ворога народу в той час — відомо усім. Про тугу матері, страждання батька та надію на краще красномовно розповідають поетичні рядки Володимира Павловича:

Шепотіла казку нам в дитинстві мати,
Як садив дубочка батько біля хати,
Як вона плекала теплою сльозою
І як ріс дубочок з кожною весною.

(В.Матвієнко «Батькова сорочка»)

І під покровом матері — оранти-берегині — славний дубочок зростав. А мама Володимира Матвієнка взяла на себе надскладне і надважке завдання: не тільки виростити, вигодувати дітей, а й виховати їх справжніми людьми. І це Лукії Левківні вдалося.

А мати-журавка в зажурі —
Крізь вічні турботи й жалі
Навчала в ті роки похмурі
Робити добро на землі.
Збирати зерно до зернини,
Виходить до сонця з пітьми,
На поміч прийти до людини
І жити у дружбі з людьми.

(В.Матвієнко «В зеленім селі на Поліссі»)

— Моя мама лише трохи вміла писати і читати, бо закінчила 3 класи церковно-приходської школи, — **згадує Володимир Павлович Матвієнко,** — *але вона була наділена Божою мудрістю. Змушувала мене добре вчитися, не лінуватися, не палити, не ґоворити нецензурних слів. Її життєві поради доброї поведінки, поважного ставлення до людей і доброта, мабуть, генетично передалися мені.*

Саме тому ці почуття лягли на папері поетичними рядками:

Я з людьми поділюся добром,
Щоб надія не згасла в людині,
Щоб вона проростала зерном,
Як одвіку було в Україні!

(В.Матвієнко «Я з людьми поділюся добром»)

Володимир Павлович небезпідставно вважає, що його життя на штормових хвилях нашого часу тримають три кити: наукова та практична діяльність, поезія та патріотизм. І саме патріотизм спонукає до результативної дії та пісні, які створюють повноту життя. Бо:

Хто не любить Україну,
Той серця не має.
Хто не любить Україну,
Той душі не має.
А я маю Україну,
Бо душу я маю,
А я маю Україну,
Бо серце я маю.

(В.Матвієнко «Славен край наш — Україна»)

— Я щасливий, що належу до славної когорти древлянців, — з гордістю заявляє Володимир Матвієнко. А це не просто патріотизм. Це любов до рідної землі, яка випробувана і освячена віками.

У Вікіпедії зазначено: «Древляни (деревляни) (тепер поліщуки), східнослов'янське плем'я (союз племен), у VI-X ст. жили на українському Поліссі. На півночі землі древлян доходили до річки Прип'ять, на півдні — до річок Здвижу і Тетерева, на сході — до Дніпра, на заході — до межиріччя Случі й Горині. За повідомленнями Констянтина VII Багрянородного (візантіського імператора та історика X ст.), на півдні їх землі межували з половцями.

Найбільші міста: Іскоростень (Коростень), Мическ, Микгород (Радомишль), Вручій (Овруч), Малин. До входження в Київську Русь землі древлян становили самостійне князівство з центром в Іскоростені».

Непокірний, відважний та патріотичний древлянський характер Володимира Матвієнка повною мірою проявився у час становлення Української держави.

Ми з попелу щоразу поставали,
Мов промені у вранішній імлі.
Нас бурі у негоду колисали,
Та ми живучі соками Землі.

(В. Матвієнко «Творіть Україну»)

Під перехресним вогнем керівників тодішнього Радянського Союзу та їх апологетів у Киеві Володимир Павлович Матвієнко закладав підвалини Незалежної Української Держави.

Радянський Союз розвалився невипадково. **У своїй розповіді професор Матвієнко відкриває приховані глибинні процеси занепаду потужної імперії та утворення незалежної Української Держави:**

— То був період визрівання національної революції, і Україна разом з іншими республіками передчувала кінець радянської імперії, керівництво якої не могло впоратися зі своїми обов'язками ні на політичному, ні на економічному, ні на соціальному рівнях. А Горбачовська «гласність» була тільки імітацією демократичних перетворень. Кульмінаційним моментом і розв'язкою патової ситуації стала трагікомедія, яку зіграв ГКЧП. Правда, окрім негативних політичних тенденцій, у радянській системі було й багато позитивного, та споконвічні українські прагнення до незалежності набрали такої сили, що їх просто не можливо було зупинити. Погодьтеся, що самостійності держави не буває без власної фінансової

Відкриття будинку Центрального офісу Промінвестбанку

Папа Римський Іоанн Павло ІІ вручає професору Володимиру Матвієнку почесну нагороду (1995 р.)

та банківської системи, які на рівні зі Збройними Силами та іншими органами влади повинні забезпечувати справжню, а не декларативну незалежність. Хоча у ті часи керівництво республікою ще належало ЦК Компартії України, але й вона вже розуміла необхідність власних економічних реформ. Тоді постало питання створення української банківської системи. З чого почати? Звичайно, з призначення голови Державного банку України. У ЦК Компартії України та Верховної Ради були власні кандидатури, а мою запропонував майбутній Президент України Леонід Кравчук. Чесно кажучи, я вагався, адже час був дуже непевним, небезпечним та непрогнозованим. Водночас, 6 червня 1991 року Верховна Рада УРСР майже одноголосно обрала мене першим Головою Правління Національного банку України. Хоча варто зазначити, що як такого Національного банку України — тоді ще не було — діяла, фактично, Українська республіканська контора Держбанку СРСР. Як, до речі, не існувало незалежної України, але Радянський Союз уже агонізував. Я почав працювати над створенням центрального банку Української держави.

Як більшість громадян того часу, я був захоплений духом патріотизму і романтизму. Адже

Кожен має істину збагнути —
Разом шлях верстати до мети.
Тільки патріотом мусиш бути,
Землю, як зіницю, берегти.

За щастя народу, за світлую долю
Кріпи патріотів ряди.
За чистеє небо, за хлібнеє поле
Боротися будем завжди.

(В. Матвієнко «Марш патріотів України»)

Погоджуючись обійняти запропоновану посаду, я ще не зовсім усвідомлював складність роботи при радянській системі, яка намагалася вижити. Тож рішення нашої Верховної Ради було надіслано до Державного банку СРСР тодішньому керівнику Віктору Геращенку. Він без особливого захоплення сприйняв цю звістку, адже вона означала кінець монополії Центру і створення української банківської системи. Мене звинувачували ледь не у розвалі Радянського Союзу. Тому мої повноваження Віктор Геращенко не підтвердив. Наказ з'явився лише в кінці серпня, коли вже власне перестала існувати колишня могутня держава. Я ж тим часом активно вивчав досвід зарубіжних країн, зокрема, Сполучених Штатів Америки. Можливо, цьому сприяв і мій великий досвід роботи у банківській системі, яку я почав освоювати крок за кроком із районного, обласного рівнів і аж до республіканського, здобувши науковий ступінь і звання професора. Тобто теоретично я був підготовлений до кардинальних змін банківської системи, однак потрібно було ще заручитися міжнародною підтримкою. Задля цього я побував у найбільших банках Центральної та Східної Європи. Хочу відзначити велику доброзичливість керівництва банків Англії, Франції, Австрії, Німеччини та інших держав Європи, які підтримали перші кроки нашої незалежності. Особливі теплі слова адресую тодішньому канцлеру Австрії пану Браницькому, з яким у мене була майже годинна розмова щодо перспектив економічних відносин, та визначному американському фінансисту Джорджу Соросу, з котрим ми впродовж чотирьох годин у Нью-Йорку обговорювали досвід США щодо створення власної грошової системи.

В 1992 році в обіг було введено купони багаторазового використання — купоно-карбованці. Цей надзвичайно вдалий хід на деякий час вирішив питання відсутності готівки, яка перестала надходити від правонаступниці Радянського Союзу — Росії. Крім того, купоно-карбованець взяв на себе весь інфляційний удар. Таким чином, ми забезпечили обіг коштів, виплату зарплати та інших платежів. Водночас потрібно було вирішити питання будівництва фабрики для виготовлення власних грошових знаків. У цій справі, як не дивно, нам дуже допоміг секретар ЦК КПРС з оборони Крючков, який передав для цієї мети один із об'єктів всесоюзного значення.

Другим невідкладним завданням було повернення грошових потоків, які йшли лише до Москви, назад до України. Адже це були кошти наших підприємств, виробників різної продукції, які не мали змоги їх безпосередньо отримати на рахунки Національного банку України. Зробити це було не так просто, але мені вдалося домовитися з банками Великобританії, Франції, Німеччини, Австрії і вони відкрили нам у себе кореспондентські рахунки. Цим я нажив собі чимало ворогів і потрапив до «чорного списку» ГКЧП, адже ми перекрили рахунки, що йшли на Москву у «Внешекономбанк», однак процес уже не можна було зупинити. Наш Київ впевнено прямував до кола світових столиць:

Місто величне —
Стольний град Київ.
Сяє в обличчя
Сонце надії.
Києве рідний,
Саде квітучий,
Здалеку видно
Київські кручі.

(В.Матвієнко «Стольний Град Київ»)

Тодішній Прем'єр-міністр Украни Вітольд Фокін фінансував друк купоно-карбованців, а от розробку й впровадження власних грошових банкнот не обгрунтовано зволікав, але терміни впровадження власної валюти були чіткими. І тоді я, порадившись із Президентом Леонідом Кравчуком, позичив гроші в доларовому еквіваленті у Міністерства енергетики України та Чорноморського пароплавства й виплатив аванс Лондонській фірмі для виготовлення перших українських грошей — гривні.

Банкнота номінальною вартістю 5 гривень (1992 р.) з підписом першого Голови Правління НБУ В.П. Матвієнка
(Зараз її можна знайти лише у колекціонерів, а на ринку за неї просять чималу суму)

Проте, залишалося невирішеним ще одне нагальне питання — кредитування, яке потрібно було суворо контролювати в умовах нестабільної фінансової ситуації, до того ж співпрацювати з різними формами власності. У час безконтрольної, часто стихійної приватизації я виступив у Верховній Раді України з пропозицією, щоб приватизація здійснювалася через кредитування. В усіх цивілізованих країнах банки розглядають як важіль взаємодії з виробництвом і його розвитку саме через кредитування. Однак мене не почули, і «романтики від економіки» все по-більшовицькі поділили, видали людям на руки звичайні папірці, з надією на майбутні дивіденди, яких більшість не дочекалася, а самі приватизаційні сертифікати були скуплені за безцінь. По суті, державна власність потрапила до рук ділків майже безкоштовно. Україні було завдано такого економічного удару, після якого вона вже два десятиліття не може прийти до тями й почати потужно розвиватися.

Виступ Володимира Матвієнка у Верховній Раді України

Але мого гріха за цим розвалом немає, я висловлював свою позицію відверто й наполегливо, позаяк нікого не боявся, адже у будь-який момент міг піти на викладацьку та наукову роботу. ***Без зайвого пафосу можу сказати, що мною керував і керує патріотизм.***

Прикро визнавати, що держава втратила контроль над банками й, мов гриби після дощу, почали з'являтися дуже сумнівні фінансові установи. Пройшовши різні ступені свого становлення, банкрутства, багато українських комерційних банків перебувають зараз не в руках українців, а іноземних господарів. Національний банк, на превеликий жаль, не керує зараз банківською сферою, і банки, і їхні вкладники не захищені ні від економічних потрясінь, ні від рейдерських захоплень.

Після 2008 року повністю зникла політика кредитування, що ставить під сумнів існування банківської системи взагалі, а кредитування України МВФ є політичним рішенням і ставить на коліна не лише нинішні, а й майбутні покоління. Тож можна констатувати лише одне — без управління кредитним процесом держава не може і не буде розвиватись.

Те, що відбувається зараз, боротьба з інфляцією за рахунок монетарного голоду, штучне стримування курсу гривні є просто знущанням над економікою, а банківська сфера потребує негайного і серйозного

реформування. Держава повинна захистити банківську систему від будь-яких зазіхань на її власність. У гіршому випадку це ставить під сумнів спроможність держави виконувати свої обов'язки. У Швейцарії, для прикладу, 50% надходжень до держбюджету йдуть від банків. Про будь-яке їхнє нищення чи руйнування сторонніми особами чи групами навіть не йдеться. Хотілося б, щоб так було і у нас:

Україно-мати, бережи синів, —
Родове коріння кленів, ясенів.
Чуєш, як виводять пісню солов'ї?
То ж твої солдати, сіячі твої.

(В.Матвієнко «Заповідане»)

Дуже важлива справа — підтримка села. Україні, окрім наявних фінансових установ, потрібно мати ще потужний державний Агропромбанк. Без цього ми ніколи не зможемо підняти сільське господарство. І відсоток кредитної ставки повинен бути таким, аби він був підйомним для більшості аграріїв. Також сьогодення вимагає ефективного рішення з викупу державою сільськогосподарської продукції.

Ми ж іще й досі, за великим рахунком, не можемо вийти з дикого капіталізму, коли прибуток отримується лише за рахунок експлуатації робочої сили, про що ще у XIX столітті говорив К. Маркс. Що більша доля неоплачуваної праці, то вищий прибуток кладе у свою кишеню власник. У кожен товар і вид діяльності необхідно закладати певний обґрунтований рівень прибутковості. Якщо він завищений, то однозначно на споживачеві товарів і послуг хочуть відверто нажитися, якщо держава при цьому не втручається. Такий стан не є нормальним. Інколи прибутки замість 25–30% сягають 200–300%. Такого безграмотного економічного господарювання не було ніколи. Ще за часів Радянського Союзу я був у Китаї, коли там почали запроваджувати кооперативи. На звичайному речовому ринку висіли таблички закупівельної ціни зі закладеним нормативним прибутком 25%. Якби фірма заклала трохи більше — її б закрили. Ось це є справжнє державне регулювання, коли є розвиток малого і середнього бізнесу. Стратегічні запаси держави, космічні розробки, залізничне сполучення при цьому повинні залишитися в руках держави.

Протиприродним економічним життям наша країна почала жити після приходу до влади більшовиків. У своїй праці «Развитие капитализма в России» В. Ленін висловив тезу, що Росія готова до соціальної революції.

Але коли він прийшов до влади, то разом зі своїм наступником Й. Сталіним запровадив не соціальні реформи, а терор, обґрунтувавши це буцімто російською імперською відсталістю. Тож більшовизм — це не течія і не ідея, це відвертий бандитизм, наслідки якого ми пожинаємо дотепер. Не можливо революційним шляхом змінити природу людини, яка йшла еволюційним шляхом тисячоліття. Звичайно, захопивши владу

Володимир Матвієнко з хліборобами села Білка

і пообіцявши людям швидке настання комунізму, їм потрібно було щось робити з економікою, а значить — піднімати господарство. Але більшовики не знайшли нічого кращого, ніж робити це за рахунок безкоштовної робочої сили, відправивши практично півкраїни, десятки мільйонів людей до таборів, адже кредитів з такою репутацією у світових банках вони взяти не могли. Ступінь експлуатації сягав 99%. І один Бог знає, скільки загинуло ув'язнених.

Наче від болю стогнала земля,
Що українці Сибіром долали.
Кращих із кращих синів звіддаля
Сталінські кати на муки погнали!

(В.Матвієнко «Сибірський вальс»)

Але ж Російська імперія не була насправді такою економічно відсталою. Радше політична система, її реформування, ідеологія не встигали за розвитком економіки. Майже за 80 років комуністичного правління, колгоспного рабства, голодоморів і репресій народ втратив смак до праці та якості продукції, яку виробляє і, власне, споживає.

У наш час комуністична експлуатація перейшла в жорстку економічну експлуатацію сучасними багатіями, для яких патріотизм, повага до свого народу — порожній звук. Сучасні комуністи ж відвертають увагу суспільства своїми політичними акціями від реальної боротьби за гідну зарплату, технічний прогрес, соціальну рівність. Те, як живе і чим займається так звана українська еліта, є «пиром во время чумы», тоді як більшість людей ледь зводить кінці з кінцями. Передусім сама нація повинна дорости до повноцінного самоусвідомлення самих себе, для чого їй потрібен високий інтелект і гідні поводирі.

Фрагмент меморіальної дошки з музею села Білка

Те, що в нашій державі, мов спрут обповиває усі сторони життя, називається не корупцією, а бандитизмом і казнокрадством. *Майже всі чиновники зараз відкрито чи таємно вимагають хабарі, хоча за радянської системи, за всіх її недоліків, це суворо каралося. А подолати всі ці негативи дуже просто — потрібно запровадити китайський варіант боротьби — смертну кару! Я довго не міг збагнути перших слів гімну: «Ще не вмерла Україна», а потім, з часом, прийшло розуміння: це слова надії, це те, чим жили українці в усі часи свого вікового гноблення. Зараз ми маємо власну країну, прекрасну молодь, тому повинні вірити у своє майбутнє. Її потрібно наповнити істинним змістом і відродити ті цінності, що споконвічно були притаманні українському народові.*

У шахті ім. Артема (Кривий Ріг)

Мої славні пращури — древляни — перші почали боротися з класовою нерівністю і повстали проти несправедливих поборів князя Ігоря. Дійсно, наша земля дала світові й першовідкривача космічних глибин — Сергія Корольова, однак, пишаючись власним краєм, ми не повинні забувати слова великого Шевченка про «славних прадідів великих» та «правнуків поганих». До Тараса потрібно йти, зі світлими думками і рішучістю подолати наявні проблеми. А їх багато: і еміграція молоді, і байдужість до української культури, мови та історії.

Працювати є над чим. Але, як писав Карл Маркс, доля будь-якої справи залежить від того, який розум за неї взявся. Вірю, що Україна доросте до власного самоусвідомлення і не дозволить так собою помикати. Філософія життя не може бути відірваною від усього навколишнього світу. Чи прораховували, наприклад, усі ризики і небезпеки під час будівництва Чорнобильської станції неподалік 3-мільйонного міста? Можливо, стояла б вона ще 100 років, якби не відсутність технічної культури. Це все свідчить про повну відсутність патріотизму й самопожертви задля свого народу, притаманних бригаді пожежників, яка затулила собою весь світ від руйнівних наслідків Чорнобильської катастрофи. Свого часу я, як керівник банку, що фінансував будівництво і як член державної комісії — не підписав Акт введення в експлуатацію Четвертого блоку ЧАЕС, однак це проігнорували як у Києві, так і в Москві. Протистояти потрібно було з початку її будівництва, однак не було самої філософії незгоди у вищого партійного і господарського активу тодішньої України. Портфелі та крісла були дорожчими за совість. Це ж були не сталінські часи, вже нікого не стріляли, але все одно процвітав суцільний «одобрямс».

Якщо є постанова — треба мати голову.

(В.Матвієнко «Дотепні слова»)

Біда, як кажуть, за бідою.
О, наша воле молода...
Де Прип'ять славилась водою,
Тепер Чорнобильська біда.
Де важко людству і людині,
Хоч під ногами чуєм твердь.
То розповзлась по Україні
Радіаційна тиха смерть.
Вона чигає і за мною,
Лягає тінню на чоло,
Де звіку понад Уж-рікою
Біліє і моє село.
Де червоніють краснотали,
Де чебреці війнуть з полів,
Там землю власну занедбали —
Ті, хто душею обмілів.

(В.Матвієнко «Монолог у дорозі з Чорнобиля»)

Творчий доробок Володимира Матвієнка

Весною в рідному краю
Я знов з травою розмовляю
І пісню згадую твою,
Мов небо зоряного краю.
Білів туман у сивині,
Я не ховав гіркого болю.

Снували роздуми сумні,
Що ми розлучені з тобою.
І що без тебе ця весна —
Немов загублена підкова,
Немов обірвана струна
Мого несказаного слова.
(В.Матвієнко «Травнева сповідь»)

— Поезія — один із китів, на якому тримається моє життя, — наголошує Володимир Матвієнко. *Розквіту моєї поетичної творчості сприяла Незалежність України, в яку я повірив усією душею. Адже я знаю і сталінські часи, і німецьку окупацію, за два місяці до мого народження арештували батька. Мені, як сину «ворога народу», було нелегко. У 60-і батька реабілітували посмертно. Зі школи я дуже добре знав математику, хоча любив і літературу — Шевченка, Пушкіна, Лермонтова. Десь у п'ятому класі написав віршований твір про Київську Русь. Звичайно, щось прийшло від Бога, але важливу роль зіграв і характер, цінності, закладені ще у дитинстві. Вірші народжуються в Космосі, а поштовх їм дають емоції і люди. Вірш, який потім став піснею про калину, яка зібрала навколо себе дітей, я присвятив сестрі, коли вона навесні принесла квіти з куща калини:*

Знову літо прийде,
Знов калина цвіте,
Знов духмяна, духмяна,
Своїх діток збере
На весільний наш ранок.
(В.Матвієнко «Калина»)

Колись у справах банку я відвідав Братиславу, а Дмитро Павличко тоді був послом України у Словаччині. Ми зустрілися. Коли розговорилися, я прочитав йому свої вірші і він попросив зібрати їх усі докупи. Я це зробив і отримав від Павличка схвальну рецензію. Підтримав мене і поет Микола Сингаївський. Відтоді розпочалася моя офіційна творча робота, яка, безперечно, приносить задоволення. Пісня про маму, яку виконала українська співачка Ніна Шестакова у Москві, глибоко зворушила московську публіку. Їй до ранку у готель телефонували схвильовані москвички та гості столиці.

Мамо, сива горлице поліська,
Як ти натрудилась за життя!
Може, скаже дума українська,
Що тобі не буде забуття.

Добре слово в пам'яті озветься,
І тебе довіку не забуть.
Вірю, що з матусиного серця
Спомини до світу проростуть.
(В.Матвієнко «Проводжали матір»)

Музику на мої вірші написали сучасні талановиті композитори: Євген Пухлянко, Леонід Попернацький, Олександр Костін. У творчому доробку понад 120 пісень. Кожен вірш, якому згодом судилося стати піснею, повинен мати якусь мету — виховну, ліричну тощо, пробуджуючи душу:

Багато часу, сил та енергії Володимир Павлович Матвієнко віддає освіті, навчанню, вихованню молоді та громадській роботі. Адже це надзвичайно важлива річ.

Засновий у 1997 році, за ініціативою професора Володимира Матвієнка, Київський інститут банківської справи забезпечує висококваліфікованими кадрами провідні фінансові установи держави. Перевагою інституту є те, що його дипломовані випускники отримують гарантовані робочі місця.

Майбутні банкіри

Приміщення Київського інституту банківської справи та філії «Промінвестбанку»

Понад 10 років Володимир Матвієнко в рядах МГО «Козацтво Запорозьке», активно підтримує цю організацію. За вагомий внесок в розвиток козацтва Гетьманом козацтва Запорозького Дмитром Сагайдаком була вручена йому найвища нагорода: Золота зірка «Герой Козацтва».

Генерал козацтва Володимир Матвієнко отримав шаблю з рук Гетьмана козацтва Запорозького Дмитра Сагайдака

Володимир Матвієнко в колі козаченьків

Принагідно відзначимо, що уже декілька поколінь дітей із задоволенням виконують пісні на слова Володимира Матвієнка: «Артек», «Кіт рудий», «Олівець Художник», «Лелеча пісня», «Колискова» тощо.

— *На цій ниві, роботи не початий край. Якби молоддю держава займалася серйозно, то не пожинали б ми гіркі плоди злочинності й наркоманії. Володимир Матвієнко — фундатор Всеукраїнської дитячої громадської організації «Козаченьки», яка зробила значний внесок у збереження суспільної злагоди, формування у дітей та юнацтва України високих моральних якостей, виховання почуття патріотизму, козацьких традицій та загальнодержавних цінностей. Ми ще й тому живі духом, що маємо прекрасний і багатий спадок київських князів Володимира Великого і Ярослава Мудрого, а також наших славних козаків. Людина повинна уславитися в віках мудрістю і добром!*

Максим Рильський у вірші «Троянди й виноград» влучно наголосив:

...Ми працю любимо, що в творчість перейшла,
І музику палку, що ніжно серце тисне
У щастя людського два рівних є крила:
Троянди й виноград, красиве і корисне.

Ці два крила підняли Володимира Павловича Матвієнка високо-високо — як казали давні римляни — per aspera ad astra (через терни до зірок). Причому, у буквальному розумінні цього виразу. Адже одна із нещодавно відкритих малих планет, зареєстрована у Міжнародному каталозі під номером 6622, носить ім'я «Матвієнко»!

У сонячній системі
Знайшлась зоря нова
Під номером звичайним -
Шість, шість
і двадцять два.
Ту недосяжну зірку
Шукав на небі я,
А їй дали навіки
Просте моє ім'я.
(В.Матвієнко «Моя зоря»)

Почтова марка

А ще на думку приходять рядки із вірша Некрасова «Поэт и гражданин», який ніби написаний про Володимира Матвієнка:

Ему тяжелый жребий пал,
Но доли лучшей он не просит:
Он, как свои, на теле носит
Все язвы родины своей.

Поэтом можешь ты не быть,
Но гражданином быть обязан.

А что такое гражданин?
Отечества достойный сын.

Доля розпорядилася так, що «...отечества достойный сын» Володимир Матвієнко є і великим громадянином, і великим поетом України.
Многая Вам літа!

Матеріали підготували: Ігор КРАВЧУК
Микола ПРИЗ

Діти — наше майбутнє

Президент України Леонід Кучма вручає
Золоту Зірку Героя України Володимиру Матвієнку (2004 р.)

Володимир Матвієнко - «Фінансист року-1999»

Творчий вечір Володимира Матвієнка

ПІСЛЯ НАПИСАНОГО

Після спілкування з Володимиром Павловичем Матвієнком і написанням статті, в якій ми прагнули осягнути масштабність, глибокий інтелект стратега і його бентежну, неспокійну душу – ловиш себе на думці: про таку яскраву особистість сучасної історії України – потрібно писати роман. Правда, щоб взятися за таку справу – потрібно бути Бальзаком.

Бальзаком... А чому б, принаймні, не скористатися методом великого француза і не поглянути на нашого героя очима людей.

Озброївшись сучасними технічними засобами журналістів: телекамерою, фотоапаратом та диктофоном, ми з Миколою Призом, багатогранною особистістю, – «пішли в народ».

СВІТЛИНИ СЕЛА БІЛКА

Новозбудоване кафе

Медико-оздоровчий центр

Сільська рада

ЯКБИ КОЖНА ЛЮДИНА РОБИЛА ДЛЯ СВОГО СЕЛА СТІЛЬКИ, ЯК ВОЛОДИМИР МАТВІЄНКО – НАША УКРАЇНА Б ПРОЦВІТАЛА

Віталій КАМІНСЬКИЙ,
Білківський сільський голова:

Завдяки Володимиру Павловичу Матвієнку наше село, хоча воно за 50 кілометрів від райцентру та за 150 від обласного – дуже гарно розвинуте. Перше, з чого розпочав Володимир Павлович – побудував нову школу. Сучасна школа має два комп'ютерні класи, новітнє обладнання та прекрасний висококваліфікований педколектив. Володимир Павлович займався і займається інфраструктурою села: було засноване сільськогосподарське підприємство «Обрій», яке забезпечує односельців роботою, фактично заново збудовані медико-оздоровчий центр, нове кафе, впорядковано центр села, на належному рівні підтримуються дороги. Здійснена капітальна реконструкція сільського Будинку культури, в якому знаходиться музей села. Експозиція постійно збагачується, діють гуртки художньої самодіяльності. Збудовано 7 котеджів для молодих сімей. Частина з них уже заселена. Капітально відремонтовано 8-ми квартирний житловий будинок для спеціалістів.

Рішенням зборів громадян села, яке підтвердила сесія сільської ради, майдану у центрі села присвоєно ім'я Володимира Матвієнка.

Музей села

Майдан Володимира Матвієнка

8-ми квартирний будинок для спеціалістів

Будинок культури«Обрій»

Котеджі для молодих спеціалістів

Літня естрада

Річка Уж

Ставок

Ніна МЕЛЬНИЧЕНКО,
директор Білківської середньої школи:

ЯКБИ НЕ БУЛО ЗБУДОВАНО НОВУ ШКОЛУ – НЕ БУЛО Б СЕЛА

Обвал корпусу старої школи майже у буквальному розумінні впав на мої плечі. Це було б повною катастрофою, якби не допомога нашого земляка Володимира Павловича Матвієнка, тому, що в держави коштів не віднайшлося.

Його реакція була блискавичною: будемо будувати.

Старі приміщення знесли. 16 липня 1999 року було закладено перший камінь до фундаменту школи, а рівно через рік – 25 серпня 2000 року – нову школу було відкрито. У дворі зеленіла трава і цвіли квіти, а класи були облаштовані комп'ютерами, новими меблями та новим устаткуванням.

Школі присвоїли ім'я Володимира Павловича Матвієнка. Це було всенародне рішення села. Інакше і не могло бути. Адже він не тільки профінансував будівництво, а й своїм пильним оком контролював її зведення.

Вдячність наша – без будь-якого пафосу – безмежна. І діти цим дарунком користуються дуже бережливо, цінують його і шанують.

Мов сонце, світи, моя школо,
Яка ж ти красива й нова!
Ти – щастя, і юність, і воля.
Майбутнє – у центрі села.
Мов сонце, світи, моя школо.
Дитинства мого дивний край.
Тебе не забуду ніколи,
І ти мене не забувай.

(В. Матвієнко «Школо моя»)

Відкриття нової «Школи Володимира Матвієнка»

На будівництві «Школи Володимира Матвієнка» в селі Білка (фото з відеоархіву)

Тетяна ВОЙТЮК, завідувачка спеціалізованого дитячого навчального закладу №23 у м. Києві:

НАШ ДИТЯЧИЙ ЗАКЛАД ПАМ'ЯТАЄ І ВИСОКО ЦІНУЄ ТУРБОТУ ВОЛОДИМИРА МАТВІЄНКА ПРО ДІТЕЙ

Ініціатором і керівником будівництва нашого дитячого садочка, що на вулиці Золотоустівська, Шевченківського району столиці, — був Володимир Павлович Матвієнко.

Цей дитячий заклад став казковим дарунком маленьким киянам від «Промінвестбанку». Дітки і батьки про це знають і дуже вдячні. Володимир Павлович — поет, високодуховна людина, котра завжди прагне робити добро.

Хочемо побажати Володимиру Павловичу міцного здоров'я, натхнення, багато нових пісень та віршів, які ми дуже любимо. І щоб на його шляху завжди були тільки добрі люди.

Усі малі — цікаві діти,
Вони уміють краще жити,
Батьків навчають — не журитись,
Довкруг уважно роздивитись.

Бо ж не таке життя печальне,
Коли є слово привітальне,
Коли воно звучить весною
Та березневою струною.

(В. Матвієнко «Дочці Яринці в дитинстві»)

Вручення символічного ключа від щойно відкритої будівлі дитячого садка для маленьких киян (фото з відеоархіву)

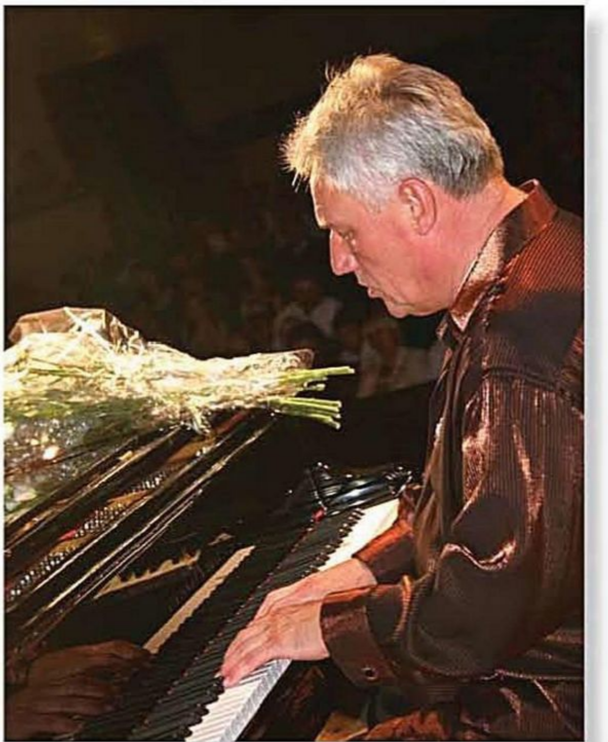

Магія музики

Його музика, як пісня вітру на струнах пшеничних колосочків, його пісні, як гомін карпатського вітру у верховітті смерек, його душа, як морська глибина, що у безмежному спокої безодні породжує нове життя… Йдеться про віртуоза-піаніста, чудового композитора Євгена Пухлянка

У переддень літа, 30 травня у приміщенні Національної музичної академії України імені П.Чайковського, альмаматері композитора, відбувся творчий вечір Євгена Пухлянка.

У ньому взяли участь Державний Академічний естрадно-симфонічний оркестр України, Естрадний оркестр МНС України, Хор Київського муніципального Академічного театру опери та балету, чудовим вокалом полонили глядачів солісти: Февій Мустафаєв, Ірина Семененко, Василь Волощук, Семен Торбенко, Павло Скляров, Марина Маковій.

Для слухачів приємною несподіванкою стала поява Героя України, поета-пісняра, заслуженого діяча мистецтв України Володимира Матвієнка, пісні на поезію якого були основою репертуару творчого вечора. Перед початком заходу відбулася імпровізована зустріч шанувальників поезії з автором. За автографами — була черга. Володимир Павлович ледь встигав привітатися, послухати захоплені відгуки, щось відповісти.

А ще Євгена Пухлянка Гетьманом МГО «Козацтво Запорозьке» Дмитром Сагайдаком було нагороджено Орденом «Байда-Вишневецький» ІІІ ступеня. Глибоко національна творчість Євгена Пухлянка, без сумніву, заслуговує нагород.

А тепер поспілкуємося з автором. Як кажуть: «Автора! Автора!»

— Пане Євгене, доля — завжди примхлива, особливо, коли вона стосується людини творчої, обдарування якої можуть вдало розвинутися у ранньому дитинстві або, навпаки, проявити себе через десятиріччя, та все одно донести до людства прекрасну мелодію, слово або майстерні картини. Яким цей шлях до пісенного Олімпу був у вас, адже ви народилися у звичайній, далекій від музики сім'ї, та ще й у нелегкі післявоєнні часи?

— Дійсно так, я щиросердно вдячний своїй родині, а особливо батькові, який, працюючи простим водієм вантажівки, не втратив любов до музики, оскільки і він за освітою — музикант, але життя і політичні обставини змусили його мати більш приземлену професію, та батьки ще з раннього дитинства запримітили в мене любов до музики. У нас навіть було піаніно, на якому батько чудово грав і привчав мене до прекрасного. Хоча музична школа спочатку не дуже мене надихала, адже там потрібно було починати з нуля, а я вже був «асом», на мою думку, і міг вільно грати. Потім втягнувся і вдячний батькам, що в такі нелегкі часи займалися моїм духовним вихованням і завдяки цьому я зміг вступити до Донецького музичного училища по класу фортепіано і здобув ґрунтовну музичну освіту.

— Тобто ви родом із трудового шахтарського краю, але присвятили себе мистецтву. Чи легко вам було торувати власну творчу дорогу?

— Наш Краматорськ — не зовсім шахтарське, а швидше виробниче місто, та й воно прославилося відомою когортою митців — по сусідству з нами жив відомий кінорежисер Леонід Биков, я дружив з його дітьми — Лесиком і Мар'яною. Але музика була моєю стихією і я приїхав до Києва вступати до консерваторії. Дякувати Богу, міг легко туди вступити, здавши лише фахові дисципліни, закінчивши цей престижний музичний заклад, я отримав відразу 4 фахи — концертний виконавець, соліст камерного ансамблю, концертмейстер і педагог музичного училища.

— Київська консерваторія — це, дійсно, Мекка найвидатніших українських класичних артистів, які або вчилися там, або викладали, а вам простому хлопцю з Донеччини ще й вдалося створити власну консерваторську династію!

— В минулі часи трохи менше, але зараз наша консерваторія працює на експорт, усі, хто досягли бодай якихось успіхів, одразу потрапляють у поле зору продюсерів інших країн. Але я обрав інший шлях, вступивши до аспірантури, почав працювати у консерваторії концертмейстером кафедри сольного співу, чотири роки працював з Іриною Колодуб і Ніною Кукліною. І ще паралельно працював концертмейстером у Жовтневому палаці.

Одружився я ще під час навчання на 5-му курсі, моя дружина Рощина Тетяна Олександрівна. Сьогодні вона професор, завідувачка кафедри спеціального фортепіано в музичній академії. Одружені ми вже 34 роки. В Національній музичній академії працює старшим викладачем і

наша донька Марія Пухлянко. А ще вона відома піаністка. Маю трирічного онука Тимофія. Ось така в нас музична сім'я, лише зять Антон Кушнір випадає з когорти піаністів, він — флейтист у Президентському оркестрі.

— Але ж від початку ви обрали зовсім інший музичний шлях — концертмейстера, як же, знову ж таки, доля, підштовхнула вас до композиторства?

— На 4 курсі ми проходили предмет поліфонію і там було завдання написати невеличку фугу, коли я виконав завдання, то мій викладач, прослухавши її, сказав: «Тобі треба йти на композиторський», але я не прислухався серйозно до його слів, бо вважав, що найкраща музика вже написана. І, за великим рахунком, так воно і є. Це є справа таланту і душі. Ще музичний геній Сергій Рахманінов сказав: «Немає мелодії — немає й музики».

У консерваторії я пропрацював чотири роки концертмейстером, потім мені запропонували піти в державний духовий оркестр, я погодився, але й звідти згодом пішов — прагнув нових висот. Для збереження професійної форми мені потрібні були нові обрії, які я знайшов у естрадно-симфонічному оркестрі Ростислава Бабича, який вже, на жаль, припинив існувати, але прекрасні записи залишилися у фонді українського радіо.

Певний час, я був депутатом Ленінської районної ради столиці, у 1980-85рр. і міг зробити непогану кар'єру, але на заваді стало моє стійке небажання бути членом КПРС. Стати композитором-піснярем я, власне, ніколи й не мріяв, але доля розпорядилася інакше.

— Однак «ніколи не кажи ніколи», прослухавши ваш сольний концерт-бенефіс у тандемі з Володимиром Павловичем Матвієнком, одразу й не скажеш, що це тандем банкіра з композитором, настільки гармонійно його поезія пов'язалася з вашою музикою…

— Все так і є, своїм композиторством я великою мірою завдячую чудовій, талановитій людині Володимиру Павловичу Матвієнку, з яким познайомився випадково, коли мені запропонували зробити музичне оформлення вечора в Промінвестбанку. Потім мені доручили працювати у культурно-мистецькому центрі при Промінвестбанку. Тоді ж я дізнався, що Володимир Павлович видав свою першу книжку поезій «Люблю я свою Україну». Це був 1997 рік, нелегкий час і в економіці країни, і в її культурному житті. Тому я був радий співпраці не тільки з банкіром першої величини, але й з чудовим поетом і благородною людиною. Для проби написав декілька творів на його вірші. Володимиру Мавієнку вони сподобалися і ми вирішили здійснити сумісний проект, тобто концерт з «живим» оркестром. Першу пісню виконав Василь Волощук і називалася вона: «Люблю я свою Україну», потім була моя пісня «Літо» — виконавець Семен Торбенко, а на бенефісі Володимира Матвієнка її виконала Ані Лорак. У 1999 році в нас був масштабний грандіозний концерт у Національній опері України, у якому брав участь навіть її директор Анатолій Мокренко, який виконав пісню «В зеленім селі на Поліссі», а також народний артист України Фемій Мустафаєв. Я, чесно кажучи, не думав, що це матиме такий резонанс, і ми розпочали творчі поїздки Україною, адже Володимир Павлович за яку справу береться, то вже доводить її до кінця, у тому числі й в мистецтві. Попри усю свою колосальну зайнятість і відповідальність у Промінвестбанку він знаходив час і для творчості. Це той рідкісний випадок коли в одній людині поєдналися лірика і прагматизм.

— Напевно, після такого вдалого початку ваш творчий тандем закріпив свою співпрацю і вивів вас на нові горизонти?

— Безперечно, і не в останню чергу, завдячуючи нашій співпраці, у 2000 році я отримав звання Заслуженого діяча мистецтв України. Також співпрацюю з поетами Григорієм Булахом, Зоєю Кучерявою. Нині для всіх і виконавців, і поетів, існує криза репертуару, і коли виникає іскра між поетом і композитором, то вона потім переростає у багаття, яке очищає душі слухачів і глядачів через виконавця. Наприклад, я спочатку відчуваю вірші, а потім вже кажу поету, кладеться його поезія на музику чи ні. Кожну пісню я повинен вистраждати, пережити і вже потім видати «на-гора» музичний продукт, тому мені не зрозумілі композитори, які штампують пісні, мов гарячі пиріжки.

Зараз, взагалі, нівелюється справжня творчість і співаками, композиторами дуже часто стають люди далекі не лише від творчості, але й елементарної культури. Не кажучи вже про досвід і титанічну професійну працю, але зараз бал править попса і здебільшого чужоземна. Я ж пісні не продаю, а дарую. І дуже вдячний долі, що звела мене з Володимиром Павловичем Матвієнком — прекрасною людиною, і, фактично, завдяки йому я став тим, ким є зараз.

Від колективу редакції, який мав нагоду бути присутнім на чудовому концерті видатних митців України — щиро бажаємо їм творчої наснаги на довгі роки.

Ігор КРАВЧУК

